

تبیین ابعاد و مفاهیم معماری پایدار در طراحی مجموعه فرهنگی-سینمایی

آسیه جعفری دیل^{۱*}، فرزین نگارستان^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی خرم‌آباد، خرم‌آباد، ایران، Asie.jafari@yahoo.com

۲- استادیار گروه معماری، عضو هیأت علمی دانشگاه تهران، تهران، ایران، Arc.negarestan@gmail.com

چکیده

انقلاب صنعتی و تبعات آن به مرور باعث تخریب محیط زیست انسان گردید؛ مسأله‌ای که تا قبل از انقلاب صنعتی به دلیل نبود عوامل مخرب محیط زیست رابطه‌ی بین انسان و طبیعت را متعادل ساخته بود. رشد جمعیت، حرکت جامعه به سوی مدرنیته شدن باعث شد که بشر با مشکلات محیطی، اجتماعی و اقتصادی بیشتری روبرو شود. در نیمه دوم قرن بیستم نگرانی‌های ناشی از افزایش مشکلات زندگی انسان‌ها، کشورها را بر آن داشت تا به دنبال راهکار و برنامه‌ای جهت کاهش این مشکلات و به حداقل رساندن آن شوند. در اکثر کشورهای جهان و بخصوص کشورهای توسعه یافته رویکرد معماران در طراحی ساختمان‌های جدید به سمت پایداری سوق داده شده است با این هدف که تا حد امکان آسیب کمتری به محیط پیرامون خود وارد نمایند؛ اما این رویکرد در کشور ما چندان مورد استفاده قرار نمی‌گیرد که تابع عوامل مختلفی همچون مسائل اقتصادی، عدم آگاهی، مسئولیت ناپذیری و غیره می‌باشد. هدف نگارش این مقاله تعریف و تبیین مفاهیم و شاخص‌های توسعه پایدار در راستای افزایش کیفیت طراحی ساختمان و به صورت ویژه طراحی مجموعه‌های فرهنگی-سینمایی به روش توصیفی-تحلیلی می‌باشد. ابزار گردآوری اطلاعات این تحقیق مبتنی بر روش مطالعات کتابخانه‌ای و میدانی می‌باشد. نتایج حاصل از این تحقیق تأثیر مثبت استفاده از رویکرد پایداری در طراحی مجموعه‌های فرهنگی-سینمایی در جهت ارتقا کیفیت محیطی و اجتماعی نشان می‌دهد.

واژه‌های کلیدی: توسعه پایدار، مجموعه فرهنگی-سینمایی، ابعاد توسعه پایدار.

۱- مقدمه

انقلاب صنعتی و تبعات آن به مرور باعث تخریب محیط زیست انسان گردید؛ مسأله‌ای که تا قبل از انقلاب صنعتی به دلیل نبود عوامل مخرب محیط زیست رابطه‌ی بین انسان و طبیعت را متعادل ساخته بود. رشد جمعیت، حرکت جامعه به سوی مدرنیته شدن باعث شد که بشر با مشکلات محیطی، اجتماعی و اقتصادی بیشتری روبرو شود. در نیمه دوم قرن بیستم نگرانی‌های ناشی از افزایش مشکلات زندگی انسان‌ها، کشورها را بر آن داشت تا به دنبال راهکار و برنامه‌ای جهت کاهش این مشکلات و به حداقل رساندن آن شوند.

در سال ۱۹۶۸ میلادی مجمع عمومی سازمان ملل متحد تصمیم به برگزاری اجلاس بین‌المللی محیط زیست گرفت و در نتیجه اولین کنفرانس سازمان ملل متحد درباره محیط زیست را وارد دستور کار بین‌المللی ساخت. در سال ۱۹۸۷ کمیته محیط زیست انسانی به ریاست برونو لاند مسایل زیست محیطی جهان را مورد بررسی قرار داده و در نهایت گزارش آن را تحت عنوان آینده مشترک ما به سازمان ملل متحد ارائه نمود. واژه توسعه پایدار برای نخستین بار در این گزارش مطرح شد. ۲۰ سال بعد در شهر ریودوژانیرو اجلاس سران زمین برگزار شد. در این زمان به نظر می‌رسید که دیدگاه‌ها در مورد توسعه طی زمان تغییر کرده و از دیدگاه اول توسعه اقتصادی به سوی توسعه اقتصادی، اجتماعی، و فرهنگی ارتقا یافت. در این کنفرانس برنامه‌ای جهت عملی نمودن توسعه پایدار تحت دستور کار ۲۱ تدوین گشت که مفهوم اصلی زیر را بیان گردید: